

दानीएलचे पुस्तक - एकशे पासष्टावे

भविष्यसूचक विणीचे उलगडणे: सिकंदर महानापासून आधुनिक रोमपर्यंत

Jeff Pippenger

2024-03-29

आता आपण सिकंदर महानाच्या अकस्मात मृत्यूनंतर घडलेल्या इतिहासाचा विचार करणार आहोत, जो ५३८ सालापासून १७९८ मधील अंतकाळापर्यंतचे प्रतिनिधित्व करतो.

आणि तो उठून उभा राहिल्यावर त्याचे राज्य मोडून टाकले जाईल, आणि आकाशाच्या चार वाऱ्यांकडे विभागले जाईल; पण ते त्याच्या संततीकडे जाणार नाही, किंवा त्याने ज्या प्रभुत्वाने राज्य केले त्या प्रभुत्वाप्रमाणेही असणार नाही; कारण त्याचे राज्य उपटून टाकले जाईल, आणि त्या लोकांव्यतिरिक्त इतरांसाठी दिले जाईल. आणि दक्षिणेचा राजा बलवान होईल, तसेच त्याच्या सरदारांपैकी एक; आणि तो त्याच्याहून अधिक बलवान होईल, व प्रभुत्व करील; त्याचे प्रभुत्व महान प्रभुत्व असेल. आणि काही वर्षांच्या शेवटी ते परस्पर एकत्र येतील; कारण दक्षिणेच्या राजाची कन्या करार करण्यासाठी उत्तरेच्या राजाकडे येईल; पण ती आपल्या बाहूचे सामर्थ्य टिकवून धरणार नाही; आणि तोही स्थिर राहणार नाही, किंवा त्याचा बाहूही नाही; परंतु ती सोपविली जाईल, तसेच तिला आणणारे, तिचा जन्म देणारा, आणि त्या काळी तिला बळ देणारा हेही. पण तिच्या मुळांच्या फांदीतून एक जण त्याच्या स्थानी उभा राहील; तो सैन्यासह येईल, आणि उत्तरेच्या राजाच्या दुर्गात प्रवेश करील, आणि त्यांच्याविरुद्ध कृती करील, व जय मिळविल; आणि त्यांच्या देवतांनाही, त्यांच्या सरदारांसह, आणि त्यांच्या चांदी-सोन्याच्या मौल्यवान पात्रांसह, तो बंदी करून मिसरदेशात नेईल; आणि तो उत्तरेच्या राजापेक्षा अधिक वर्षे टिकून राहील. मग दक्षिणेचा राजा त्याच्या राज्यात येईल, आणि आपल्या स्वतःच्या देशात परत जाईल. दानियेल 11:4-9.

शेवटी, अलेक्झांडर महानाचे राज्य तुटल्यानंतर, त्या पूर्वीच्या राज्यावरील नियंत्रणासाठी झगडणारे लोक पुढे जाऊन दोन प्रमुख राज्यांमध्ये विभागले गेले. एका राज्याने अलेक्झांडरच्या पूर्वीच्या साम्राज्याचा दक्षिण भाग ताब्यात ठेवला आणि दुसऱ्याने उत्तर भाग. त्या बिंदूपासून पुढे भविष्यसूचक कथनात त्यांची ओळख केवळ "दक्षिणेचा राजा" आणि "उत्तरेचा राजा" अशी केली जाते. जगावर प्रभुत्व मिळविण्याचा संघर्ष अशा टप्प्यापर्यंत पोहोचल्यावर की तो केवळ उत्तरेचा राजा आणि दक्षिणेचा राजा यांच्यामधील म्हणूनच चित्रित केला जातो, त्या दोन राज्यांची प्रतीके संपूर्ण अध्यायभर पुढे चालू राहतात.

पाचव्या वचनात दक्षिणेचा राजा स्थापन होतो, आणि तो बलवान असतो; परंतु उत्तरेचा राजाही बलवान असतो आणि त्याचे राज्य अधिक मोठे असते. मग सहाव्या वचनात दक्षिणेचा राजा उत्तरेकडील राज्याशी संधि करण्याचा प्रस्ताव मांडतो. ही शांतिसंधि दक्षिणेचा राजा आपली कन्या उत्तरेच्या राजाला देऊन दृढ केली जाते, जेणेकरून उत्तरेचा राजा तिच्याशी विवाह करून कौटुंबिक बंधनाद्वारे त्यांच्या संधिचे अनुमोदन करील. उत्तरेच्या राजाने त्यास संमती दिली, आपली पत्नी बाजूस ठेवली, आणि दक्षिणेकडून आलेल्या राजकन्येशी विवाह केला; आणि ती संधि आरंभ करण्यात आली.

अखेरीस त्या दक्षिणेकडील राजकन्येला पुत्र होतो; परंतु शेवटी उत्तरेकडील राजा आपल्या नव्या पत्नीला कंटाळतो, आणि जसे त्याने आपल्या पहिल्या पत्नीस बाजूला केले होते तसेच हिलाही दूर सारतो, व पुन्हा आपल्या पहिल्या पत्नीस स्वीकारतो. पण जसेच मूळ पत्नीची पुनर्स्थापना होते आणि तिला संधी मिळते, तसे ती उत्तरेकडील राजाचा, त्याच्या दक्षिणेकडील वधूचा, तिच्या बालकाचा, आणि तिच्या संपूर्ण मिसरी परिचारकवर्गाचा वध करते. मूळ पत्नीने दक्षिणेकडील राजकन्या आणि तिच्या बालकाची केलेली हत्या दक्षिणेकडील राजकन्येच्या कुटुंबाला संतप्त करते, आणि तिच्या भावांपैकी एक सैन्य उभारून उत्तरेकडील राज्यावर आक्रमण करतो.

दक्षिणेकडील सैन्य उत्तरेकडील राजावर विजय मिळवते, आणि उत्तरेकडील राजाचा वध करणारी पहिली पत्नी, त्याची दक्षिणेकडील वधू आणि बालक यांना नंतर ठार करण्यात येते. मूळ पत्नीचा पुत्र, ज्याला त्याच्या पित्याच्या मृत्यूनंतर उत्तर दिशेचा राज्यकर्ता राजा म्हणून बसविण्यात आले होते, त्याला पकडून दक्षिणेकडील राजा इजिप्तमध्ये परत घेऊन जातो; त्याच्यासोबत काही इजिप्शियन कलावस्तू आणि मूर्तीही नेल्या जातात, ज्या पूर्वीच्या युद्धांमध्ये उत्तरेकडील राज्याने दक्षिणेकडील राज्याकडून घेतल्या होत्या. इजिप्तमध्ये पोहोचल्यानंतर पकडलेला उत्तरेकडील राजा घोड्यावरून पडतो आणि मरतो. उरियाह स्मिथ हा इतिहास पुढीलप्रमाणे ओळखतो.

“वचन ६. आणि वर्षांच्या शेवटी ते परस्परांशी संधी करतील; कारण दक्षिणेकडील राजाची कन्या करार करण्यासाठी उत्तरेकडील राजाकडे येईल; परंतु ती भुजेचे सामर्थ्य टिकवून धरणार नाही; आणि तोही स्थिर राहणार नाही, तसेच त्याची भुजाही नाही; परंतु ती सोपविली जाईल, आणि तिला आणणारे, आणि तिला जन्म देणारा, आणि या काळात तिला बळ देणारा देखील.”

“मिसर व सीरिया येथील राजांमध्ये वारंवार युद्धे होत असत. विशेषतः मिसरचा दुसरा राजा टॉलेमी फिलाडेल्फस आणि सीरियाचा तिसरा राजा अँटिओकस थियोस यांच्या बाबतीत हे विशेष खरे होते. शेवटी त्यांनी या अटीवर शांतता करण्याचे मान्य केले की, अँटिओकस थियोसने आपली पूर्वीची पत्नी, लाओडिसे, आणि तिचे दोन्ही पुत्र यांना दूर करावे, आणि टॉलेमी फिलाडेल्फसची कन्या बेरेनिस हिच्याशी विवाह करावा. त्यानुसार टॉलेमीने आपल्या कन्येला अँटिओकसकडे नेले आणि तिच्याबरोबर प्रचंड हुंडा दिला.”

“परंतु ती आपल्या भुजेचे सामर्थ्य टिकवून धरणार नाही; म्हणजे, अँटिओकसकडे तिचा असलेला प्रभाव आणि अधिकार. आणि तसेच घडले; कारण त्यानंतर थोड्याच काळात, प्रेमाच्या भरात, अँटिओकसाने आपली पूर्वीची पत्नी लाओडिसे आणि तिची मुले यांना पुन्हा दरबारात आणले. मग भविष्यवाणी म्हणते, ‘तो [अँटिओकस]ही स्थिर राहणार नाही, किंवा त्याची भुजा,’ म्हणजे त्याची संतती. लाओडिसेला पुन्हा अनुग्रह व सत्ता प्राप्त झाल्यावर, अँटिओकसाच्या चंचल स्वभावामुळे तो पुन्हा तिचा अपमान करून बेरेनिसेला परत बोलाविले, अशी तिला भीती वाटू लागली; आणि अशा प्रसंगाविरुद्ध प्रभावी संरक्षण त्याच्या मृत्यूखेरीज दुसरे काहीच असू शकत नाही, असे समजून, तिने थोड्याच अवधीत त्याला विष देऊन ठार करविले. तसेच बेरेनिसेपासून झालेली त्याची संततीही राज्यावर त्याचा उत्तराधिकारी झाली नाही; कारण लाओडिसेने व्यवहार इतक्या कौशल्याने हाताळले की तिने आपल्या ज्येष्ठ पुत्र सेल्युकस कॅलिनिकस याच्यासाठी सिंहासन सुरक्षित केले.”

“परंतु अशी दुष्टता दीर्घकाळ शिक्षा न होता राहू शकत नव्हती, जसे पुढे भविष्यवाणी सूचित करते आणि पुढील इतिहास सिद्ध करतो.”

“पद ७. परंतु तिच्या मुळांच्या एका फांदीतून एक जण त्याच्या पदावर उभा राहिल; तो सैन्यासह येईल, उत्तरेकडील राजाच्या किल्ल्यात प्रवेश करील, त्यांच्याविरुद्ध कारवाई करील आणि विजयी होईल. ८. आणि तो त्यांच्या देवतांना, त्यांच्या अधिपतींसह, तसेच त्यांच्या चांदीच्या व सोन्याच्या मौल्यवान पात्रांसह, बंदी करून मिसरदेशात घेऊन जाईल; आणि तो उत्तरेकडील राजापेक्षा अधिक वर्षे टिकून राहिल. ९. मग दक्षिणेकडील राजा आपल्या राज्यात येईल, आणि आपल्या स्वतःच्या देशात परत जाईल.”

बेरेनिसशी एकाच मूळातून निघालेली ही शाखा तिचा भाऊ, टॉलेमी युएरगेटीस, हा होता. त्याने आपल्या पिता, टॉलेमी फिलाडेल्फस, याच्या पश्चात मिसरच्या राज्यसिंहासनावर आरोहण करताच, आपली बहीण बेरेनिस हिच्या मृत्यूचा सूड उगविण्याच्या ज्वलंत इच्छेने, एक प्रचंड सैन्य उभे केले आणि उत्तरेकडील राजाच्या प्रदेशावर, म्हणजे सिरियात आपल्या आई लाओडिससह राज्य करणाऱ्या सेल्युकस कॅलिनिकसच्या प्रदेशावर, स्वारी केली. आणि त्याने त्यांच्यावर विजय मिळविला; इतकेच नव्हे तर सिरिया, किलिकिया, युफ्रेटीसपलीकडील वरचे प्रदेश, आणि जवळजवळ संपूर्ण आशिया जिंकून घेतली. परंतु मिसरमध्ये बंड उठल्याची वार्ता त्याच्या कानावर आली आणि त्यामुळे त्याला आपल्या देशी परतणे आवश्यक झाले; तेव्हा त्याने सेल्युकसचे राज्य लुटून चाळीस हजार टॅलेंट चांदी, मौल्यवान पात्रे, आणि देवतांच्या दोन हजार पाचशे मूर्ती हस्तगत केल्या. यांपैकी त्या मूर्तीही होत्या ज्या कॅम्बायसीसने पूर्वी मिसरमधून घेऊन जाऊन पारसात नेल्या होत्या. मिसरी लोक, पूर्णपणे मूर्तिपूजेला वाहिलेले

असल्यामुळे, टॉलेमीस 'युएरगेटीस', म्हणजे 'उपकारकर्ता', ही पदवी दिली, कारण त्याने अशा रीतीने अनेक वर्षांनंतर त्यांच्या बंदिवासात गेलेल्या देवतांना पुन्हा परत आणले होते.

"हे, बिशप न्यूटन यांच्या मते, जेरोम यांचे प्राचीन इतिहासकारांकडून संकलित केलेले वृत्तांत आहे; परंतु, ते म्हणतात, अजूनही उपलब्ध असलेले काही लेखक त्याच तपशीलांपैकी अनेकांची पुष्टी करतात. अप्पियन आम्हाला सांगतो की, लाओडिसेने अँटिओकसला ठार मारल्यानंतर, आणि त्याच्या पश्चात बेरेनिस व तिच्या मुलाचाही वध केल्यानंतर, फिलाडेल्फसचा पुत्र टॉलेमी, त्या खुनांचा सूड उगविण्यासाठी, सिरियावर चालून गेला, लाओडिसेचा वध केला, आणि बाबेलपर्यंत पुढे गेला. पॉलीबियसकडून आपण शिकतो की, युएरगेटीस हे बिरूद असलेला टॉलेमी, आपल्या बहीण बेरेनिसवर झालेल्या क्रूर वागणुकीमुळे अत्यंत संतप्त होऊन, सैन्यासह सिरियात गेला, आणि सेल्युशिया हे नगर हस्तगत केले, जे त्यानंतर काही वर्षे इजिप्तच्या राजांच्या तटबंद सैन्याकडून राखले गेले. अशा प्रकारे तो उत्तरेकडील राजाच्या दुर्गात शिरला. पोल्येनस प्रतिपादन करतो की, टॉलेमीने टॉरस पर्वतापासून भारतापर्यंतचा सर्व प्रदेश युद्ध किंवा लढाई न करता आपल्या ताब्यात घेतला; परंतु तो चुकून हे पुत्राएवजी पित्याला संबोधतो. जस्टिन असे ठामपणे सांगतो की, जर टॉलेमीला अंतर्गत बंडामुळे इजिप्तमध्ये परत बोलाविण्यात आले नसते, तर त्याने सेल्युकसचे संपूर्ण राज्य ताब्यात घेतले असते. अशा रीतीने दक्षिणेकडील राजा उत्तरेकडील राजाच्या आधिपत्यात आला, आणि आपल्या स्वतःच्या देशात परतला, जसे संदेष्ट्याने पूर्वीच सांगितले होते. आणि तो उत्तरेकडील राजापेक्षा अधिक वर्षेही जगला; कारण सेल्युकस कॅलिनिकस हा आपल्या घोड्यावरून पडून, निर्वासित अवस्थेत मरण पावला; आणि टॉलेमी युएरगेटीस त्याच्या नंतर चार किंवा पाच वर्षे जिवंत होता." उरायाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 250-252.

रोमची, आणि म्हणून उत्तरेच्या राजाची, एक भविष्यवाणीपर वैशिष्ट्यपूर्ण खूण अशी आहे की सिंहासनावर स्थिर होण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळे जिंकणे आवश्यक असते. अलेक्झांडरच्या विभाजित झालेल्या राज्याच्या परिणामी काळात उत्तरेचा पहिला राजा सेल्युकस निकेटर याच्याद्वारे स्थापित झाला; तो इ.स.पू. ३१६ ते ३१२ या दरम्यान काही काळ प्टोलेमीचा (दक्षिणेचा राजा) सेनापती म्हणून कार्यरत होता. पाचवे वचन या वस्तुस्थितीकडे निर्देश करते, जेव्हा ते म्हणते, "आणि दक्षिणेकडील राजा बलवान होईल, आणि त्याच्या सरदारांपैकी एक; आणि तो त्याच्याहून अधिक बलवान होईल." प्टोलेमी हा दक्षिणेचा राजा होता, आणि त्याच्याकडे एक सेनापती (त्याच्या सरदारांपैकी एक) होता, जो प्टोलेमीहून अधिक सामर्थ्यवान होणार होता; आणि पाचव्या वचनातील अंतिम वाक्य असे म्हणते, "आणि तो राज्य करील; त्याचे राज्य महान राज्य असेल." प्टोलेमीचा सेनापती सेल्युकस हा उत्तरेचा पहिला राजा होणार होता. परंतु सेल्युकसने उत्तरेचा राजा होण्यासाठी दक्षिणेकडील राजापासून वेगळे झाले पाहिजे होते, आणि त्यानंतर तीन भौगोलिक प्रदेश जिंकले पाहिजेत.

सेल्युकसने जिंकलेला पहिला प्रदेश इ.स.पू. ३०१ मध्ये पूर्वेकडील होता. त्यानंतर त्याने इ.स.पू. २८६ मध्ये पश्चिमेकडील प्रदेश जिंकला (जो कॅसॅंडरच्या उत्तराधिकाऱ्याच्या ताब्यात होता), आणि मग इ.स.पू. २८१ मध्ये लिसिमाकसचा पराभव करून उत्तरेकडील आपला तिसरा प्रदेश घेतला. इ.स.पू. २८१ मध्ये उत्तरेकडील राजा सिंहासनावर स्थापित झाला.

नंतर दक्षिणेच्या राजाबरोबर करण्यात आलेला शांततेचा करार इ.स.पूर्व २५२ मध्ये झाला. सहा वर्षांनंतर, इ.स.पूर्व २४६ मध्ये, बेरेनीस (दक्षिणेची राजकन्या), तिचा मुलगा, आणि तिचा सर्व लवाजमा यांना ठार मारण्यात आले. त्यानंतर दक्षिणेच्या राजाने लाओडीसेचा मुलगा, सेल्युकस कॅलिनिकस, याला पकडून आपल्या बरोबर मिसरमध्ये नेले, जिथे तो घोड्यावरून पडून मरण पावला. उत्तर दिशेच्या पहिल्या राजाची कारकीर्द इ.स.पूर्व २८१ पासून इ.स.पूर्व २४६ पर्यंत होती, जी पंचेतीस वर्षांइतकी ठरते.

अकराव्या अध्यायातील उत्तर दिशेच्या पहिल्या राजाने सिंहासनावर स्थिर होण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळे जिंकले. पेगन रोमनेही सिंहासनावर स्थिर होण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळे जिंकले [पाहा Daniel 8:9], आणि पोपसत्ताक रोमने सिंहासनावर स्थिर होण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळे जिंकले [पाहा Daniel 7:20]. आधुनिक रोमदेखील सिंहासनावर स्थिर होण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळे जिंकते [पाहा Daniel 11:40-43].

सिंहासनावर एकदा स्थिर झाल्यावर, उत्तर दिशेचा पहिला राजा पस्तीस वर्षे राज्य करीत होता. सिंहासनावर एकदा स्थिर झाल्यावर, मूर्तिपूजक रोमने “एक काळ” (तीनशे साठ वर्षे) राज्य केले. सिंहासनावर एकदा स्थिर झाल्यावर, पोपसत्ताक रोमने “एक काळ, काळे आणि अर्धा काळ” (एक हजार दोनशे साठ वर्षे) राज्य केले. सिंहासनावर एकदा स्थिर झाल्यावर, आधुनिक रोम प्रतीकात्मक बेचाळीस महिने (“एक घडी” असेही नमूद केले आहे) राज्य करील.

सिस्टर व्हाइट आपल्याला कळवितात की, “दानिएल अध्याय अकरामध्ये नोंदविलेल्या इतिहासाचा बराचसा भाग पुन्हा घडणार आहे.” त्यानंतर त्या एकतीस ते छत्तीस या वचनांचा उद्धृत करतात आणि म्हणतात, “या शब्दांत वर्णन केलेल्यासारखी दृश्ये घडतील.” त्या वचनांमध्ये पापल रोम (उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू) ५३८ मध्ये सिंहासनावर “स्थापित” केले जाते, आणि नंतर ते देवाच्या लोकांचा “अनेक दिवस” (एक हजार दोनशे साठ वर्षे) छळ करते, जोपर्यंत पहिला “क्रोध” १७९८ मध्ये पूर्ण होत नाही. एकतीस ते छत्तीस या वचनांतील इतिहास अध्याय अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांत पुन्हा येतो; परंतु हा इतिहास पाच ते नऊ या वचनांतही पूर्णपणे प्रतिरूपित करण्यात आला होता.

इ.स.पू. 281 मध्ये सेल्युकसचा उत्तराचा राजा म्हणून झालेला स्थापनाभिषेक, 538 या वर्षाशी सुसंगत आहे. या दोन्ही घटना तीन भौगोलिक अडथळ्यांवर विजय संपन्न झाल्यानंतर उत्तराच्या राजाच्या सिंहासनारोहणाचे प्रतिनिधित्व करतात. पोपसत्तेच्या राज्यकाळाची अभिव्यक्ती अनेक प्रकारे केली आहे; एक हजार दोनशे साठ दिवस, बेचाळीस महिने, एक काळ, दोन काळ आणि अर्धा काळ, एक अवकाश, आणि साडेतीन वर्षे. सेल्युकसचे राज्य पस्तीस वर्षे होते, आणि पस्तीसचा दहावा भाग, किंवा दशांश, साडेतीन होतो. पस्तीस वर्षांचा दहावा भाग “तीन पूर्णांक पाच दशांश” (3.5) वर्षे अशा प्रकारेही व्यक्त केला जातो. “साडेतीन” हे पोपसत्तेच्या राज्यकाळाचे प्रतीक आहे.

१७९८ मध्ये पापसत्तेला तिची प्राणघातक जखम झाली, जेव्हा दक्षिणेचा राजा, नेपोलियन बोनापार्ट (“भाग्यवान पुत्र” असा अर्थ), याने पोपाला बंदी बनवण्यासाठी आपल्या सेनापतीला पाठविले. एक वर्षानंतर, १७९९ मध्ये, पोप निर्वासित अवस्थेत मरण पावला; जसे उत्तर दिशेचा पहिला राजा, ज्यालाही दक्षिणेच्या राजाने बंदिवासात घेतले होते, तोही मरण पावला होता. सेल्युकस कॅलिनिकस इजिप्तमध्ये बंदिवासात असताना घोड्यावरून पडल्यामुळे मरण पावला. पोप हाच तो होता जो त्या पशूवर आरूढ झाला होता. त्या पशूने त्या राजकीय व्यवस्थेचे प्रतिनिधित्व केले ज्याचा उपयोग पोपाने आपल्या सैतानी कार्याची पूर्तता करण्यासाठी केला. तो पशू १७९८ मध्ये ठार मारला गेला, आणि त्या पशूवर आरूढ होऊन त्याच्यावर राज्य करणारा पोप एक वर्षानंतर मरण पावला. सेल्युकस कॅलिनिकस घोड्यावरून पडून मरण पावला (ज्या पशूवर तो आरूढ झाला होता). १७९८ आणि १७९९ मधील पापसत्तेचा बंदिवास, उत्तर दिशेच्या पहिल्या राजाच्या बंदिवासाद्वारे परिपूर्ण रीतीने पूर्वछायांकित करण्यात आला होता.

दक्षिणेकडील राजाचा क्रोध उत्तरेकडील राजावर येण्याचे कारण म्हणजे भंग झालेला शांतता करार होय; ज्याचे प्रतीक म्हणून बेरेनीस (दक्षिणेकडील वधू) हिला बाजूला सारणे आणि त्यानंतर लाओडिसेच्या हातून तिचा मृत्यू दर्शविला आहे. नेपोलियनने १७९७ मध्ये क्रांतिकारी फ्रान्स आणि पोपसत्ताधीन राज्ये यांच्यामध्ये शांतता करार केला होता. हा करार इटलीतील अँकोना प्रांतातील टोर्लेटिनो या नगराच्या नावावरून ओळखला जाऊ लागला, कारण तेथेच त्या करारावर स्वाक्षरी करण्यात आली होती. फ्रान्सने पोपाला बंदिवान केल्यावर फेब्रुवारी, १७९८ मध्ये तो अधिकृतरीत्या समाप्त झाला. हा करार रद्दबातल होण्यामागील कारण म्हणजे फ्रान्सचा आपली क्रांती पसरविण्याचा प्रयत्न होय.

नेपोलियनचा जनरल ड्युफो १७९७ मध्ये रोम येथे त्या फ्रेंच मोहिमेच्या सैन्यदलाचा एक भाग म्हणून उपस्थित होता, जे त्या काळी फ्रान्सचे सत्तारूढ शासन असलेल्या डायरेक्टरीने पाठविले होते. इटलीतील फ्रेंच मोहिमेचा उद्देश, ज्यामध्ये जनरल ड्युफो यांची रोममधील उपस्थिती समाविष्ट होती, रोमन रिपब्लिकला पाठिंबा देणे हा होता; ती इटालियन द्वीपकल्पात फ्रेंच राज्यक्रांतिकारी सैन्यदलांनी स्थापन केलेली अल्पायुषी आश्रित राज्यव्यवस्था होती. या काळात फ्रेंच लोक युरोपभर क्रांतिकारी चळवळींना पाठिंबा देणे आणि क्रांतिकारी आदर्शांचा प्रसार करणे यांत सक्रियपणे गुंतलेले होते. इटलीमध्ये त्यांनी राजेशाही व्यवस्थांचा पाडाव करून फ्रेंच रिपब्लिकच्या धर्तीवर प्रजासत्ताके स्थापन करण्याचा प्रयत्न केला.

रोममधील ड्युफो याची उपस्थिती आणि कृती यांमुळे परंपरावादी गटांकडून, ज्यांत पापल राज्यांचे समर्थक आणि स्थानिक अभिजन यांचा समावेश होता, विरोध उद्भवला. डिसेंबर १७९७ मध्ये, फ्रेंच सैन्य आणि पापल राज्यांच्या समर्थक यांच्यात झालेल्या संघर्षादरम्यान, जनरल ड्युफो याची हत्या करण्यात आली; आणि अशा रीतीने पुढील वर्षी पोपला बंदी बनविण्यासाठी नेपोलियनने जनरल बेथिएर याला पाठविण्याचा बहाणा निर्माण झाला. दक्षिणेचा आणि उत्तरेचा राजा यांच्यातील भंग पावलेल्या शांतता कराराने, दोन्ही इतिहासांत, दक्षिणेच्या राजाकडून उत्तरेच्या राजाला बंदी बनविण्याची प्रेरणा पुरविली.

आठव्या वचनात असे म्हटले आहे, “तो त्यांच्या देवतांना, त्यांच्या सरदारांसह, आणि त्यांच्या चांदीच्या व सोन्याच्या मौल्यवान पात्रांसह, बंदिवान करून मिसर देशात नेईल.” या वचनाच्या पूर्ततेत जेव्हा टॉलेमी मिसर देशात परतला, तेव्हा उत्तरेच्या राजाने पूर्वी त्यांच्याकडून नेलेल्या त्यांच्या मूर्ती व कलावस्तू परत आणण्याचे कार्य केल्याबद्दल, मिसरकरांनी त्याला गौरवार्थ “युएरगेटीस” (उपकारकर्ता) ही पदवी दिली. इ.स. १७९८ मध्ये फ्रेंचांनी रोमची लूट केली. इतिहासकार नॉद करतात की केवळ एका दिवसातच, कडक लष्करी पहान्याखाली, घोड्यांनी ओढलेल्या पाचशे गाड्या शहरातून बाहेर जाताना दिसल्या.

त्या मिरवणुकीत प्रचंड संख्येने प्राचीन शिल्पकृती आणि पुनर्जागरणकालीन चित्रकृती होत्या, ज्यांचा टॉलेन्तिनोच्या भंग झालेल्या शांतता-करारानुसार फ्रान्स ताबा घेत होता. त्या कलाकृतींमध्ये लाओकून समूह, बेल्वेदेरे अपोलो, डाइंग गॉल, क्युपिड अँड सायकी, नॅक्सोसवरील आरियाडने, मेडीची व्हीनस, तसेच टायबर आणि नाईल यांच्या महाकाय मूर्ती; राफाएलची टेपेस्ट्री आणि चित्रे, ज्यांत ट्रान्सफिगरेशन, मॅडोना दी फोलिन्यो, मॅडोना देल्ला सेदिया, टिशियनचे सांता कॉन्व्हर्साझियोने; आणि इतर अनेक कलाकृतींचा समावेश होता. काही वर्षांनंतरच, १८०७ मध्ये उघडण्यात आलेल्या लूव्हरमधील म्यूझे नेपोलोनियनमध्ये या चोरून नेलेल्या खजिन्यांचे प्रदर्शन करण्यात आले. जसा टॉलेमी इजिप्तकरांचे खजिने परत केल्याबद्दल गौरविला गेला होता, तसा रोममधून आणलेले खजिने नेपोलियनच्या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या संग्रहालयाच्या विभागात ठेवण्यात आले.

पाचव्या ते नवव्या वचनांपर्यंतचा भाग, इ.स. 538 मध्ये सुरू होऊन 1798 आणि 1799 मध्ये समाप्त होणाऱ्या इतिहासाशी परिपूर्ण समांतर आहे. तो एकतीसाव्या ते छत्तीसाव्या वचनांशी जुळतो, ज्यांचे प्रतिनिधित्व या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांत झाले आहे; ही वचने आधुनिक रोमच्या अंतिम सामर्थ्यप्राप्तीचे वर्णन करतात, जेव्हा ते तीन अडथळ्यांवर विजय मिळवते, आणि शेवटी त्याला मदत करणारा कोणीही नसताना त्याचा अंत होतो. त्यानंतर दहावे वचन 1989 च्या इतिहासाला उद्देशून आहे.

परंतु त्याचे पुत्र भडकून उठतील, आणि मोठ्या सैन्यसमूहाची जमवाजमव करतील; आणि त्यांपैकी एक निश्चितपणे येईल, आणि पूरसारखा ओसंडून पुढे जाईल; मग तो परत येईल, आणि त्याच्या गडापर्यंत भडकून उठेल. दानियेल 11:10.

दहाव्या वचनाची ऐतिहासिक पूर्तता १९८९ सालाचे प्रतीक ठरते, जेव्हा पोपसत्ता, रोनाल्ड रीगन यांच्याशी गुप्त संधी करून, सोव्हिएत संघावर “पूरासारखी वाहत” आणि “पार होत” गेली, आणि पेरेश्रोइकाच्या परिणामी सोव्हिएत संघ (USSR) विघटित झाला असता, त्याचा फक्त किल्ला (रशिया) उरला.

आणि अंतिम काळी दक्षिणेचा राजा त्याच्यावर धडक देईल; आणि उत्तरेचा राजा रथांसह, घोडेस्वारांसह आणि अनेक जहाजांसह वावटळीप्रमाणे त्याच्यावर येईल; आणि तो देशांमध्ये प्रवेश करील, पूराप्रमाणे वाहत जाईल व पुढे निघून जाईल. दानियेल ११:४०.

इ.स.पू. २४६ मध्ये दक्षिणेच्या राजाने उत्तरेच्या राजावर मिळविलेल्या विजयाविरुद्ध झालेल्या प्रतिहल्ल्याचे प्रतिनिधित्व दहाव्या वचनाचा इतिहास करतो, आणि इ.स. १७९८ मध्ये दक्षिणेच्या राजाने उत्तरेच्या राजावर मिळविलेल्या विजयाविरुद्ध झालेल्या प्रतिहल्ल्याचे प्रतिरूप दर्शवितो. चाळिसावे वचन इ.स. १७९८ मधील अंतकाळापासून सुरू झाले, जेव्हा दक्षिणेच्या राजाने (नास्तिक फ्रान्सने) उत्तरेच्या राजाला (पोपसत्तेला) घातक घाव

दिला, आणि इ.स. १९८९ मधील अंतकाळात सोव्हिएत संघाच्या पतनाने त्याची पूर्तता झाली. इ.स. १७९८ मधील अंतकाळाचे प्रतिनिधित्व चाळिसाव्या वचनात या वाक्यांशाने केले आहे, “आणि अंतकाळी दक्षिणेचा राजा त्याच्यावर धक्का मारील.” वचनाच्या शेवटच्या भागाला विभक्त करणारे “द्विबिंदू” (:) इ.स. १९८९ मधील पुढील “अंतकाळ” दर्शविते. “आणि उत्तरेचा राजा रथ, घोडेस्वार आणि पुष्कळ जहाजे घेऊन वादळाप्रमाणे त्याच्यावर येईल; आणि तो देशांमध्ये शिरेल, आणि पूराप्रमाणे वाहत जाईल व पुढे निघून जाईल.”

पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

“क्रियाशीलतेच्या रंगमंचावर आलेल्या प्रत्येक राष्ट्राला पृथ्वीवर आपले स्थान धारण करण्याची परवानगी देण्यात आली आहे, जेणेकरून ते ‘पहरेकरी आणि पवित्र जन’ यांचा हेतू पूर्ण करील की नाही हे पाहिले जावे. भविष्यवाणीने जगातील महान साम्राज्यांच्या—बाबेल, मादी-फारस, ग्रीस आणि रोम—उदय व पतन यांचा मागोवा घेतला आहे. यांपैकी प्रत्येकाबाबत, तसेच कमी सामर्थ्य असलेल्या राष्ट्रांबाबतही, इतिहासाने स्वतःची पुनरावृत्ती केली. प्रत्येकाला त्याच्या परीक्षेचा काळ लाभला, प्रत्येक अपयशी ठरले, त्याचे वैभव मलिन झाले, त्याची सत्ता नाहीशी झाली, आणि त्याचे स्थान दुसऱ्याने व्यापले....”

“पवित्र शास्त्राच्या पानांमध्ये स्पष्टपणे उलगडून दाखविलेल्या राष्ट्रांच्या उदय-पतनातून, केवळ बाह्य आणि सांसारिक वैभव किती निरर्थक आहे हे त्यांनी शिकले पाहिजे. बाबेलोन—तिच्या सर्व सामर्थ्यासह आणि वैभवासह, ज्यासारखे या जगाने त्यानंतर कधीही पाहिले नाही,—ते सामर्थ्य आणि ते वैभव, जे त्या काळातील लोकांना इतके स्थिर व चिरस्थायी वाटत होते,—ते किती पूर्णपणे नाहीसे झाले आहे! ‘गवताच्या फुलाप्रमाणे’ ती नष्ट झाली आहे. ज्याचा पाया देवामध्ये नाही, ते सर्व असेच नष्ट होते. केवळ तेच टिकू शकते, जे त्याच्या हेतूशी निगडित आहे आणि त्याच्या स्वभावाचे प्रकटीकरण करते. त्याची तत्त्वे हीच आपल्या जगाला ज्ञात असलेली एकमेव अढळ गोष्ट आहेत.” Education, 177, 184.